

**ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ –
ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ
EUROPEAN FREE ALLIANCE – RAINBOW**

Μέλος της Ευρωπαϊκής Ελεύθερης Συμμαχίας
(Ε.Ε.Σ.) – Ευρωπαϊκό Πολιτικό Κόμμα (ΕFA-EPP)

Μέλος της Ομοσπονδιακής Ένωσης των
Ευρωπαϊκών Εθνοτήτων (FUEN)

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΡΑΓΟΥΜΗ 11, Τ.Θ. 51 Τ.Κ.
53100 ΦΛΩΡΙΝΑ / LERIN GREECE
ΤΗΛ - ΦΑΞ: 2385- 46548

Ιστοσελίδα στο internet: <http://www.florina.org>
E-mail : rainbow@florina.org vinozito@otenet.gr

Info – 3OPA
ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ
ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ –
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2005
ΑΡ. 16

Αντί προλόγου

Συνήθως η καλοκαιρινή περίοδος συνοδεύεται από έλλειψη ή και ανυπαρξία ειδήσεων, κάτι που στην περίπτωση της Ευρωπαϊκής Ελεύθερης Συμμαχίας-Ουράνιο Τόξο και τουλάχιστον για το καλοκαίρι που μόλις τελείωσε, δεν ισχύει. Όπως θα δείτε αναλυτικότερα στις σελίδες του Info Zora αρ. 16 που κρατάτε στα χέρια σας, η πολιτική οργάνωση των εθνικά Μακεδόνων αλλά και-θέλουμε να πιστεύουμε- των υγιώς σκεπτόμενων κατοίκων αυτής της χώρας, έκανε αισθητή την παρουσία της σε πολλά και σημαντικά ζητήματα. Ενδεικτικά μόνο αναφέρουμε την συμμετοχή στην Γενική Συνέλευση της Ευρωπαϊκής Ελεύθερης Συμμαχίας (ΕFA) στην Γαλλία (η ΕΕΣ-Ουράνιο Τόξο είναι πλήρες και μέχρι στιγμής από τα πλέον δραστήρια μέλη), οι παρεμβάσεις στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή για τα ζητήματα που απασχολούν την Μακεδονική μειονότητα (με απάντηση από τον ίδιο τον πρόεδρο της Κομισιόν κ. Μπαρόσο) και η επιστολή στην Γενική Εισαγγελέα του Ειδικού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων της Χάγης για τα εγκλήματα πολέμου στη πρώην Γιουγκοσλαβία κ. Carla del Ponte. Η ΕΕΣ-Ουράνιο Τόξο είναι μέχρι στιγμής το μοναδικό πολιτικό κόμμα στην Ελλάδα που ζήτησε επίσημα να αποδοθούν ευθύνες σε Έλληνες πολίτες για την συμμετοχή τους στην σφαγή της Σρεμπρένιτσα. Ωστόσο, τα θέματα που απασχολούν τους εθνικά Μακεδόνες στην Ελλάδα δεν είναι δυνατόν να περιοριστούν στις δραστηριότητες ενός πολιτικού φορέα, όσο πολλές κι αν είναι αυτές. Έτσι, στην Info Zora μπορείτε επίσης να βρείτε τη διεθνή κατακραυγή που προκάλεσε η άρνηση της ελληνικής κυβέρνησης να επιτρέψει την επίσκεψη εργασίας δημοσιογράφων από την Δημοκρατία της Μακεδονίας στις αρχές Ιουνίου, την- καθυστερημένη έστω αλλά ενδεικτική- αντίδραση του αθηναϊκού Τύπου στα γεγονότα εναντίον των Μακεδόνων και άλλων εθνοτήτων που διαδραματίζονται στις πύλες εισόδου της χώρας αλλά και τις αντιδράσεις που δημιουργεί η συγκέντρωση των νεοναζί από όλη την Ευρώπη στην Ελλάδα.

Κυρίως, όμως, το κείμενο ενός Έλληνα δημοσιογράφου για τη μακεδονική γλώσσα που δεν δημοσιεύθηκε ποτέ στην εφημερίδα του, έγινε αιτία να αποχωρήσει από αυτή και μας θυμίζει για μια ακόμα φορά ποιες πραγματικά είναι οι διαθέσεις της επίσημης ελληνικής πολιτείας. Απέναντι σε μια γλώσσα που-σύμφωνα με μετριοπαθείς υπολογισμούς- μιλιέται ακόμα και σήμερα από πολλές χιλιάδες Μακεδόνες σε

ολόκληρη την Βόρεια Ελλάδα, σε πείσμα των αδιάκοπων και συστηματικών προσπαθειών επί δεκαετίες για την εξάλειψή της...
Διαβάστε και προβληματιστείτε, λοιπόν!

Η Συντακτική Επιτροπή της Info Zora

Το-τελικώς- κομμένο κείμενο για την κομμένη μας γλώσσα

Θανάσης Τριαρίδης

Μικρή σημείωση για μια κομμένη γλώσσα

Σε ένα από τα ωραιότερα ποιήματά του ο Μάρκος Μέσκος (στο υπ' αριθμ. Π από τον Ισκίο της γης του 1986) ξεκινάει με μια προμετωπίδα από εκείνες που συχνά (:ή έστω: κάποτε) είναι πιο κρίσιμες από αλάθητα μαριφέστα και αναγγελίες θριάμβων. Την αντιγράφω: «Ξανά δεν θα ανταμώσουμε πάρεξ στη στάχτη / μακεδονίτικα πουλιά λαλούν μακεδονίτικα!».

Δεν θα σας μιλήσω στα στενά όρια μιας επιφυλλίδας για τον ποιητικό λόγο του Μέσκου (ωστόσο μπαίνω στον πειρασμό να σημειώσω πως σε πείσμα των λογής φιλολογικών ιερατειών, ο Μέσκος, για τη δική μου οπτική, είναι πράγματι ένας από τους πιο σημαντικούς μεταπολεμικούς ποιητές της γλώσσας μας, θρησκευόμενος όχι με τρομερούς Παντοκράτορες αλλά αποκλειστικά με ίσκιους της γης, με σώματα και δέντρα, με μυρουδιές κι ανέμους, ματωμένα χρώματα και αχαλίνωτα νερά). Θα σας μιλήσω για κάποιους συμπολίτες μας (μεταφορικά: για κάποια πουλιά στο δάσος του κόσμου), στους οποίους, εδώ και κάμποσες δεκαετίες, απαγορεύτηκε να μιλήσουν τη γλώσσα της μάνας τους, να τραγουδήσουν τα νανουρίσματα και τα μοιρολόγια ετούτης της γλώσσας, να δηλώσουν μεγαλόφωνα την ταυτότητα τους – να αυτοπροσδιοριστούν. Είναι οι Μακεδόνες: οι πολίτες της χώρας μας που ονομάστηκαν από τον κυρίαρχο εθνοφασισμό «νεζνάμηδες», (δηλαδή οι άνθρωποι που απαντούν νε ζναμ – που σημαίνει δεν ξέρω), πληρώνοντας τα λύτρα του ολέθριου μύθου περί «ομοιογενούς έθνους-κράτους». Είναι οι άνθρωποι που στο πρόσωπό τους βλέπουμε (ή πιο σωστά: πρέπει να αναζητήσουμε) τον καθρέφτη της θεσμικής βίας μας, την κτηνωδία του εθνικισμού μας.

Γνώρισα στη ζωή μου κάμποσους τέτοιους ανθρώπους, πολίτες της Ελλάδας, που μιλούν τη μακεδονική γλώσσα – ανθρώπους που υποχρεώθηκαν να αυτοακρωτηριαστούν για να επιβιώσουν, να αποκρύψουν τη γλώσσα της μάνας τους πληρώνοντας τα ακατανόητα λύτρα του εθνοφασισμού που έγινε στην Ελλάδα κυρίαρχη ιδεολογία. Κι όση προπαγάνδα κι αν μας γεμίζει η εκπαίδευση του τρόμου μας, η θρησκεία της απάνθρωπης αυτοκατάφασης, τα μαζικά μέσα της ιδεολογικοποιημένης φενάκης και η πολιτική δημαγωγία, δύσκολα μπορεί να κρυφτεί η μουγγή αλήθεια: ο κυρίαρχος ελληνικός εθνικισμός έθεσε έναν πληθυσμό και μια γλώσσα υπό διωγμόν – μια γλώσσα με την οποία ερωτεύονταν, αγαπιούνταν και ονειρεύονταν χιλιάδες άνθρωποι. Για δεκαετίες κανείς δεν μπορούσε να αντιδράσει – και όταν κάποιοι λιγιστοί που όρθωσαν το ανάστημά τους στις αρχές της δεκαετίας του '80 (ήταν οι ίδιοι που αργότερα συγκρότησαν την πολιτική κίνηση του Ουρανίου

Τόξου) χαρακτηρίστηκαν μονομιάς από τους λογής εθνοφσίστες ως «προδότες» και «πράκτορες» - απέκτησαν δηλαδή έναν τίτλο τιμής...

Να μιλάμε καθαρά: Κάποιοι από τους αναγνώστες ετούτης της στήλης πιστεύουν πως υπάρχουν έθνη και αυτοπροσδιορίζονται ως εθνικά Έλληνες. Λογαριάζω τα έθνη ως φονική κατασκευή βίας και θανάτου (όπως άλλωστε και τις θρησκείες), μα θα κατέβαινα ευχαρίστως στον δρόμο για να υπερασπιστώ το δικαίωμα ετούτων των αναγνωστών να αυτοπροσδιορίζονται ως εθνικά Έλληνες - ακριβώς γιατί ο αυτοπροσδιορισμός της ταυτότητάς τους είναι σημαντικότερος από την άποψή μου. Παρόμοια υπάρχουν πολίτες της χώρας μας (λίγοι ή πολλοί, αυτό είναι αδιάφορο) που αυτοπροσδιορίζονται ως εθνικά Μακεδόνες ή εθνικά Τούρκοι: αν πιστεύουμε, έστω και ελάχιστα, στα ανθρώπινα δικαιώματα οφείλουμε να κατεβούμε με την ίδια ζέση στον δρόμο και να διεκδικήσουμε το δικαίωμα του αυτοπροσδιορισμού τους, το δικαίωμα τους να είναι εθνικά Τούρκοι ή εθνικά Μακεδόνες ή ό,τι άλλο επιθυμούν. Κάθε περιστολή ετούτου του δικαιώματος (όπως ο άθλιος ισχύων νόμος του 1982 που, κόντρα σε κάθε αρχή δικαίου, στους «μη εθνικά Έλληνες» πολιτικούς πρόσφυγες να γυρίσουν στην Ελλάδα και να διεκδικήσουν τις περιουσίες τους) είναι μια προσχώρηση στον φασισμό – μια προσχώρηση στην τελετουργία της βίας και του φόβου.

Κι αν τα έθνη είναι φονικές κατασκευές οι ανθρώπινες γλώσσες είναι το όργανο του ανθρώπινου λόγου, αυτό που μας επιτρέπει να εκφράζομαστε και εν τέλει να ζούμε. Όποιος, στο όνομα του εθνοφασισμού του ή της πολιτικής του, ακρωτηριάζει μια γλώσσα ή εμποδίζει την ελεύθερη ομιλία της διαπράττει ένα έγκλημα κατά ολόκληρης της ανθρωπότητας – παρόμοια με αυτόν που ξεραίνει έναν ποταμό ή νεκρώνει μια λίμνη. Και αυτό το έγκλημα το έκαναν όλα τα εθνικά κράτη τα τελευταία διακόσια χρόνια σε βάρος των «μειονοτικών» γλωσσών (κι ας μην υπάρχει «λάθος» γλώσσα όπως δεν υπάρχει «λανθασμένη θάλασσα»). Η εθνικιστική Ελλάδα δεν θα μπορούσε να αποτελεί εξαίρεση: το ελληνικό κράτος από το 1913 και μετά και για ολόκληρο τον 20ο αιώνα κυνήγησε, ενοχοποίησε, απογόρευσε, κατέστειλε και ταπεινώσε όσους μιλούσαν τα μακεδονικά, όσους ένιωθαν πως έχουν μια άλλη ταυτότητα από αυτήν που επέβαλε η κυρίαρχη πλειοψηφία. Οι αδιάκοπες απειλές, τα μουρουνόλαδα, οι αποκλεισμοί, το ξύλο, οι εκτοπίσεις, οι φυλακίσεις, η χρήση του φόβου ως μεθόδου πειθαναγκασμού συνιστούν τον ορισμό της θεσμικής εθνικιστικής βίας πάνω στην ανθρώπινη έκφραση (δηλαδή: πάνω στο ανθρώπινο σώμα). Και τούτη η αθλιότητα συνεχίζεται μέσα στις μέρες μας, ως κηλίδα ντροπής αυτού που με ευκολία περισσή ονομάζουμε «στέρεη δημοκρατία» γιατί δημοκρατία δίχως αυτοπροσδιορισμό δεν υπάρχει – με την ίδιο τρόπο που δεν υπάρχουν άνθρωποι δίχως όνομα ή άνθρωποι δίχως γλώσσα.

Ξεκίνησα την μικρή μου σημείωση με ένα στίχο του Μάρκου Μέσκου – εξάλλου Κομμένη γλώσσα ονομάζεται η πρώτη συλλογή των διηγημάτων του που κυκλοφόρησε το 1979. Πριν από δεκαπέντε χρόνια ένας φίλος μου πρωτομίλησε για τούτη την κομμένη μακεδονική γλώσσα – κι από τότε μαζεύω σκόρπιες λέξεις προσπαθώντας να βυθομετρήσω τις ενοχές μου. Η τελευταία μου ανακάλυψη είναι η ζέλμπα (που προφέρεται με παχύ z): στα μακεδονικά σημαίνει την έντονη λαχτάρα, την πεθυμιά. Δεν είναι εύκολο να προσπεράσεις μια τέτοια λέξη. Και τώρα που γράφω αυτές τις γραμμές προσπαθώντας να περιγράψω μια ακόμη κτηνωδία του ελληνικού εθνοφασισμού, σκέφτομαι πως είναι καθήκον (ναι, ανθρώπινο καθήκον) όλων μας να πάψει η μακεδονική γλώσσα να είναι μια «κομμένη γλώσσα» και να

διδασχτεί επιτέλους (μαζί με τα τραγούδια της και τα λογοτεχνήματά της) στα σχολεία των περιοχών όπου μιλιέται. Για να μπορούν όσοι μιλούν μακεδονίτικα να τα λαλούν και να τα γράφουν ελεύθερα – δίχως τις απειλές, τα σκαμπίλια, τα μουρουνόλαδα και τα κυνηγητά, δίχως την θεσμική βία και τον σπαρμένο φόβο του κυρίαρχου εθνοφασισμού μας. Αξίζει να γυρέσουμε ετούτη τη ζέλμπα.

Υστερόγραφο σε μια μικρή σημείωση

Το κείμενο "Μικρή σημείωση για μια κομμένη γλώσσα" στάλθηκε ηλεκτρονικά στην εφημερίδα "Μακεδονία της Κυριακής" στις 09-8-2005 προκειμένου να δημοσιευτεί στο κυριακάτικο φύλλο της 14ης-8-2005. Στις 11-8-2004 μου ανακοινώθηκε από την "Μακεδονία" (και πιο συγκεκριμένα από τον διευθυντή σύνταξης Χρήστο Καψάλη) πως η εφημερίδα δεν μπορούσε να δημοσιεύσει το συγκεκριμένο άρθρο για λόγους αρχής και μου ζητήθηκε ένα άλλο. Φυσικά αρνήθηκα - και ανακοίνωσα με την σειρά μου πως η 18μηνη συνεργασία μου με την εφημερίδα "Μακεδονία" τέλειωνε αυτόματα.

Μια απαραίτητη διευκρίνιση: όταν τον Φεβρουάριο του 2004 μου προτάθηκε από την "Μακεδονία" (και πάλι από τον Χρήστο Καψάλη) η συνεργασία με το κυριακάτικο φύλλο, του απάντησα πως τα κείμενα μου μπορεί να χαρακτηριστούν ακραία και πως θα προκαλέσουν ποικίλες αντιδράσεις (ιδίως στο κοινό της "Μακεδονίας"). Ο Χρ. Κ. με διαβεβαίωσε πως δεν υπήρχε η παραμικρή περίπτωση να υπάρξει η οποιαδήποτε λογοκρισία στα κείμενα μου (καθώς, έτσι κι αλλιώς, η άποψή του συντάκτη δεν δεσμεύει την εφημερίδα). Και μου επισήμανε πως αν ένα κείμενο αντιβαίνει ευθέως στις αρχές της εφημερίδας, απλώς δεν δημοσιεύεται. Συμφώνησα σε αυτήν την σκέψη, λέγοντας του πως βρίσκω τίμια και καθαρή μια τέτοια εξήγηση - και του δήλωσα από την πλευρά μου όταν προκύψει αυτό το (μη δημοσιεύσιμο) κείμενο θα είναι από μεριά μου και το τέλος της συνεργασίας μας.

Είναι αλήθεια πως από τον Φεβρουάριο του 2004 μέχρι τον Αύγουστο του 2005, επί εξήντα πέντε (65) Κυριακές, η συμφωνία τηρήθηκε μέχρι κεραίας. Απόψεις οι οποίες προκαλούσαν θύελλα αντιδράσεων, ύβρεων και απειλών δημοσιεύονταν κανονικά και χωρίς την παραμικρή λογοκρισία. Καθώς το σύνολο αυτών των επιφυλλίδων βρίσκονται δημοσιευμένες και στην ιστοσελίδα μου (www.triaridis.gr) είναι εύκολο να αποδειχτεί του λόγου το αληθές. Στο μεταξύ, οι συγκεκριμένες επιφυλλίδες αναδημοσιεύτηκαν σε δεκάδες δικτυακούς τόπους, επίσημες ιστοσελίδες Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων, ηλεκτρονικά περιοδικά και forums πολιτικού προβληματισμού, ενώ δέκα (10) από αυτές μεταφράστηκαν και κυκλοφορούν και στα αγγλικά. Και πρέπει να αναγνωρίσω πως παρά τις ιδιαίτερα σκληρές αντιδράσεις που έφταναν στη "Μακεδονία" από φορείς, συλλόγους και πρόσωπα (και μπορώ να τις φανταστώ από τις αντίστοιχες αντιδράσεις που δεχόμουν εγώ και οι οποίες, κατά μέσο όρο, ξεπερνούσαν τις 100 επιστολές για κάθε κείμενο, κατά το πλείστον υβριστικές και απειλητικές), επί 18 μήνες η διεύθυνση της εφημερίδας δεν μου έκανε ποτέ την παραμικρή όχληση ή νύξη για να αμβλύνω τα γραφόμενά μου. Για όλα αυτά οφείλω να ευχαριστήσω και την εφημερίδα και τον Καψάλη ειδικότερα.

Κάποτε ήρθε η ώρα που ένα κείμενό μου αντίβαινε με τις αρχές της εφημερίδας (έτσι όπως τις ορίζει η διεύθυνσή της - αυτό άλλωστε είναι το λογικό). Τηρώντας την συμφωνία μας η "Μακεδονία" μου ανακοίνωσε πως δεν μπορούσε να δημοσιεύσει ένα κείμενο για το δικαίωμα αυτοπροσδιορισμού όσων νιώθουν πως είναι εθνικά

Μακδόνες και για την διδασκαλία της μακεδονικής γλώσσας στα σχολεία της Ελλάδας· τηρώντας κι εγώ την συμφωνία μας τής ανακοίνωσα το τέλος της συνεργασίας μας. Το ελαφρώς οξύμωρο είναι πως οι ίδιες απόψεις μου για το δικαίωμα αυτοπροσδιορισμού των εθνικά Μακεδόνων διατυπώθηκαν καθαρά και στο φύλλο της 15ης Μαΐου του 2005, στο κείμενο "Μικρή σημείωση για τον αυτοπροσδιορισμό των ανθρώπων", το οποίο δημοσιεύτηκε κανονικά. Ας είναι. Όπως έχω εγώ τις δικές μου αρχές, έχουν τις δικές τους αρχές και οι άλλοι. Είμαι χαρούμενος που η "Μακεδονία" τηρεί τις αρχές της, κι είμαι χαρούμενος που κι εγώ τηρώ τις δικές μου. Είναι το τίμιο τέλος μιας τίμιας σχέσης.

Δεν χρησιμοποιώ συχνά την λέξη χαρούμενος, ακριβώς γιατί δηλώνει αυτοκατάφαση, την οποία γενικά την λογαριάζω για καταστροφική. Ωστόσο εδώ ας μου επιτραπεί μια μικρή κατάχρηση. Είμαι χαρούμενος που για εξηνταπέντε Κυριακές, έγραφα αυτά που πίστευα δίχως την παραμικρή λογοκρισία στην ιστορικότερη εφημερίδα της Θεσσαλονίκης, μιας πόλης που τα τελευταία 20 χρόνια έχει εξελιχτεί σε προπύργιο του εθνοφασισμού, - προκαλώντας, μαζί με τις ύβρεις και της απειλές, την συνεχή διερώτηση "μα πώς τα δημοσιεύει αυτά η Μακεδονία;". Είμαι χαρούμενος που σταματάει έτσι η συνεργασία μου με την εφημερίδα, με αυτόν τον τρόπο: έχω την ικανοποίηση πως πληρώνω τις απόψεις μου και στερούμαι ένα βήμα από όπου θα μπορούσα να εκφράζω δημόσια τις σκέψεις μου. Θα μπορούσα να γράφω πράγματα ανώδυνα: για μαγευτικές ακρογιαλιές, για βαθύσκια δάση, για γάργαρα νερά ποταμών (πιστέψτε με, όλα αυτά τα λατρεύω). Μα τι αξία θα είχε να κρατώ ένα δημόσιο βήμα έκφρασης, άμα είναι να μην μπορώ να μιλήσω για κομμένες γλώσσες και κυνηγημένους ανθρώπους;

Και τέλος: είμαι δυο φορές χαρούμενος που το κρίσιμο, το επίμαχο κείμενο τελειώνει με την λέξη ζέλμπα...

Θ.Τ. - 12-8-2005.

...Και οι αντιδράσεις

Δελτίο Τύπου της Ελληνικής Επιτροπής του EBLUL

Η Ελληνική Επιτροπή του Ευρωπαϊκού Γραφείου για τις Λιγότερο Ομιλούμενες Γλώσσες (EBLUL) βρίσκεται για μια ακόμα φορά στη δυσάρεστη θέση να εκφράζει τον προβληματισμό της για τα φαινόμενα παντελούς αποσιώπησης της γλωσσικής διαφορετικότητας από πλευράς του ελληνικού έντυπου και ηλεκτρονικού Τύπου.

Αυτή την φορά, την αφορμή έδωσε η άρνηση της εφημερίδας "Μακεδονία" στην Θεσσαλονίκη να δημοσιεύσει άρθρο του μόνιμου συνεργάτη της Θανάση Τριαρίδη με τίτλο "Μικρή σημείωση για μια κομμένη γλώσσα" που αναφερόταν στην ανάγκη η μακεδονική γλώσσα να βγει -επιτέλους- από το καθεστώς της "απαγορευμένης/ανύπαρκτης" για το επίσημο ελληνικό κράτος και να διδάσκεται επίσημα, μέσω του υφιστάμενου εκπαιδευτικού συστήματος, στις περιοχές όπου ομιλείται. Η εφημερίδα επικαλέστηκε "λόγους αρχής" για τη μη δημοσίευση του συγκεκριμένου κειμένου, γεγονός που οδήγησε τον συντάκτη του στην παραίτηση

(αυτό άλλωστε προβλεπόταν σε ανάλογη περίπτωση από την αρχική συμφωνία συνεργασίας εφημερίδας και αρθρογράφου).

Δυστυχώς, φαίνεται ότι η έλλειψη δημοκρατικότητας, πολυφωνίας και ανοχής σε οτιδήποτε το διαφορετικό που ως επί το πλείστον χαρακτηρίζει τη σημερινή νεοελληνική κοινωνία, ξεκινά ακριβώς από εκεί που θα έπρεπε να σταματά. Από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης που αντί να επιτελούν την βασικότερη ίσως αποστολή τους που είναι η αντικειμενική ενημέρωση της κοινής γνώμης -ιδιαίτερα σε "άγνωστα" ζητήματα όπως οι λιγότερο ομιλούμενες γλώσσες στην Ελλάδα- συντάσσονται άκριτα με την μηδενιστική πολιτική του επίσημου κράτους.

Η Ελληνική Επιτροπή του EBLUL εκφράζει την αμέριστη συμπαράστασή της στον κ. Θανάση Τριαρίδη και επαναλαμβάνει ότι ο σεβασμός στην γλωσσική και πολιτιστική ιδιαιτερότητα αποτελεί την πιο ξεκάθαρη απόδειξη δημοκρατίας και πολιτισμού μιας ευρωπαϊκής χώρας. Καλεί επιπροσθέτως την ελληνική κυβέρνηση και τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης να βοηθήσουν επιτέλους στην απάλειψη των προκαταλήψεων και των στερεοτύπων που από κοινού δημιούργησαν για το ζήτημα αυτό τον τελευταίο αιώνα.

Αθανάσιος Παρίσης
Πρόεδρος Ελληνικής Επιτροπής

Επιστολή Διαμαρτυρίας προς την εφημερίδα της Θεσσαλονίκης «Μακεδονία»

του κ. Γεωργίου Τσιάκαλου

Καθηγητού του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου της Θεσσαλονίκης

Κοσμήτορα της Παιδαγωγικής Σχολής.

Θεσσαλονίκη, 16 Αυγούστου 2005

Αγαπητή ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ,

Με οδύνη πληροφορήθηκα τη διακοπή της συνεργασίας σας με τον κ. Τριαρίδη και τους λόγους που οδήγησαν σ' αυτή την απόφαση.

Αισθάνομαι την ανάγκη να επισημάνω ότι τα κείμενά του αποτελούσαν φωτεινή απόδειξη της ύπαρξης μιας Θεσσαλονίκης που αντιστέκεται στην εθνικιστική χειραγώγηση, υπερασπίζεται το δικαίωμα στη διαφορετικότητα, αναζητεί και προβάλλει την ιστορική αλήθεια, εκδηλώνει την αλληλεγγύη με όσους υποφέρουν –κι όλα αυτά με μοναδικό όπλο κι εργαλείο το Λόγο. Ως πολίτης αυτής της πόλης ένοιωσα συχνά υπερηφάνεια για το γεγονός ότι πολλά άρθρα του υπερέβαιναν σε θεματολογία και ποιότητα εκείνα που δημοσιεύονται στις κυριακάτικες εκδόσεις των

μεγάλων εφημερίδων των Αθηνών. «Υπάρχει ποιότητα σ' αυτήν την πόλη», σκεφτόμουν, «και, συνεπώς, υπάρχει και μέλλον γι' αυτή την πόλη». Όσο κι αν φαίνεται παράδοξο, ακόμη και τα πιο πικρά και σκληρά κείμενά του αποτελούσαν πηγή αισιοδοξίας. Γι' αυτό η ξαφνική διακοπή της συνεργασίας με αιτιολογία ότι το τελευταίο άρθρο “αντιβαίνει ευθέως στις αρχές της εφημερίδας”, αποτελεί – προφανώς άθελά σας- ένα ακόμη εμπόδιο στην πορεία της πόλης μας προς το καλύτερο μέλλον που δικαιούται. Κρίμα!

Αγαπητή ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ,

κατά καιρούς χρησιμοποίησα στο μάθημά μου κείμενα του κ. Τριαρίδη που είχαν δημοσιευτεί στη ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ, και ως καθηγητής του Α.Π.Θ. ευγνωμονούσα την εφημερίδα σας γι' αυτή τη δυνατότητα που μου έδινε. Σήμερα, ως κοσμήτορας της Παιδαγωγικής Σχολής του Α.Π.Θ. νοιώθω υποχρεωμένος να αναλάβω το ρόλο, που εσείς ξαφνικά αποποιηθήκατε: θα τυπώσω και θα διανείμω εκ μέρους της Παιδαγωγικής Σχολής του Α.Π.Θ. το τελευταίο άρθρο του κ. Τριαρίδη, που αρνήθηκε να δημοσιεύσει η εφημερίδα σας (εφόσον, βεβαίως, μου το επιτρέψει ο ίδιος). Η πόλη δεν επιτρέπεται να στερηθεί ούτε για μια στιγμή τον ορθό λόγο.

Με φιλικούς χαιρετισμούς

Γιώργος Τσιάκαλος
Κοσμήτορας της Παιδαγωγικής Σχολής του Α.Π.Θ.

ΑΝΤΙΠΑΤΣΙΣΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ-ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

ΒΓΑΖΟΥΜΕ ΤΗ ΓΛΩΣΣΑ ΣΤΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΠΟΥ ΚΟΒΟΥΝ ΓΛΩΣΣΕΣ

Στις 9 Αυγούστου 2005 ο θεσσαλονικιός λογοτέχνης Θανάσης Τριαρίδης έστειλε το κείμενο της τακτικής συνεργασίας του με την εφημερίδα «Μακεδονία της Κυριακής», προκειμένου να δημοσιευτεί ως επιφυλλίδα, όπως κάθε Κυριακή, στην έκδοση της Κυριακής 14 Αυγούστου. Στις 11 Αυγούστου ειδοποιήθηκε από το διευθυντή σύνταξης ότι το κείμενο δεν θα δημοσιευτεί στην εφημερίδα για λόγους αρχής. Αυτό σήμαινε για τον Θανάση Τριαρίδη το τέλος της συνεργασίας του με τη θεσσαλονικιώτικη εφημερίδα.

Τι έγραφε όμως αυτό το κείμενο του Τριαρίδη; Μιλούσε για τα δικαιώματα των ελλήνων πολιτών που μιλούν μακεδόνικα να μιλούν τη γλώσσα τους και να αυτοπροσδιορίζονται όπως επιθυμούν. Δικαιώματα που δεν τους αναγνωρίζει το ελληνικό κράτος και που αλέθονται στις μυλόπετρες του εθνικισμού και των κατασκευών του «έθνους ανάδελφου», στο χυδαίο τσαμπουκά της πλειοψηφίας έναντι μιας μειονότητας. Ένα κείμενο που έκλεινε με τη μακεδόνικη λέξη «ζέλμπα», που θα πει έντονη λαχτάρα, πεθυμιά, μια λέξη που δεν θα τη μάθει κανένα παιδί, σε

κανένα σχολείο της ελληνικής επικράτειας, όσο συνεχίζονται οι ίδιες πολιτικές του ελληνικού κράτους έναντι των μειονοτήτων και των μειονοτικών γλωσσών. Ένα κείμενο που, όπως και τα υπόλοιπα κείμενα του Θανάση Τριαρίδη, αξίζει να διαβαστεί από όλους και όλες (διαθέσιμα στην ιστοσελίδα www.triavidis.gr) και να προβληματίσει όσους και όσες ακόμη θέλουν να προβληματίζονται.

Είναι ιδιαίτερα δύσκολο να καταλάβει κανείς, αν δεν ζει σε αυτή την πόλη, τι γίνεται επιτέλους στη Θεσσαλονίκη. Πώς, δηλαδή, έχει επιβληθεί ο νόμος της σιωπής για ορισμένα θέματα-ταμπού, όπως τα όρισε έτσι ο κυρίαρχος πολιτικός λόγος, που εκφράζεται από θεσμικούς φορείς, οι οποίοι προσπαθούν να μετατρέψουν την πόλη σε προπύργιο του εθνολαϊκισμού. Κάπου εκεί, όπως συμβαίνει πάντα με τα δόγματα, η όποια συζήτηση τελειώνει και ο ορθός λόγος υποχωρεί απέναντι στα εξ ορισμού αναπόδευκτα αξιώματα. Κάπου εκεί, στη γκρίζα ζώνη της φθοράς και της σιωπής, θέλουν να σπρώξουν συλλογικότητες και ανθρώπους που σκέφτονται και δρουν διαφορετικά, οι κάθε λογής παράγοντες που ρυθμίζουν τις τύχες αυτής της πόλης. Κάπου εκεί, στους δρόμους μιας πόλης που τη θέλουμε πολύ διαφορετική από ό,τι είναι σήμερα, συναντιόμαστε με τον Θανάση Τριαρίδη και με όλους και όλες που δεν σιωπούν απέναντι στο σκάνδαλο των κομμένων γλωσσών και της ενιαίας εθνικιστικής σκέψης. Γιατί απέναντι σ' αυτή την πραγματικότητα, υπάρχει και η «άλλη Θεσσαλονίκη» της αλληλεγγύης, του αντιρατσισμού, της υπεράσπισης των δικαιωμάτων και της διαφορετικότητας.

-ΝΑ ΒΓΑΛΟΥΜΕ ΓΛΩΣΣΑ ΣΤΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΠΟΥ ΚΟΒΟΥΝ ΓΛΩΣΣΕΣ

-ΝΑ ΤΑΧΘΟΥΜΕ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΟΙ ΜΕ ΟΣΟΥΣ/ΕΣ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΝΤΑΙ ΣΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ, ΤΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟ, ΤΗ ΜΙΣΑΛΛΟΔΟΞΙΑ

-ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΗ «ΖΕΛΜΠΙΑ» ΓΙΑ ΜΙΑ ΖΩΗ ΜΕ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΕΣ, ΧΩΡΙΣ ΚΟΜΜΕΝΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΩΣΙΜΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, ΠΡΟΤΑΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΟΛΗ ΚΑΙ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΠΟΥ ΝΑ ΧΩΡΑΕΙ ΠΟΛΛΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Θέλετε να μιλήσετε και με «αυτούς»; Δεν σας το επιτρέπουμε!

Η παρακάτω ιστορία είναι-δυστυχώς- πέρα για πέρα αληθινή και δεν τιμά ένα κράτος που θέλει απλά να λέγεται μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, για να μην αναφέρουμε τους φαιδρούς βανκαλισμούς του τύπου «Ελλάδα, η κοιτίδα της Δημοκρατίας» ή «Ελλάδα της πολυπολιτισμικότητας» (sic!!) και άλλα συναφή. Συνέβη δε μόλις λίγους μήνες μετά την πρωτοφανή λογοκρισία της ελληνικής κρατικής τηλεόρασης (NET) με «θύμα» ταξιδιωτική εκπομπή που είχε την ατυχή έμπνευση να συμπεριλάβει στα αξιοσημείωτα της περιοχής Φλώρινας και τη μακεδονική γλώσσα (Μάγια Τσόκλη, «Ταξιδεύοντας στην Ελλάδα», Μάρτιος 2005)

Στις αρχές Ιουνίου 2005, ο δημοσιογράφος του μεγαλύτερου ιδιωτικού τηλεοπτικού σταθμού της Δημοκρατίας της Μακεδονίας Α1 Γκόραν Μομίροσκι-κάτοχος έγκυρης ελληνικής visa- ζήτησε εγγράφως από το Γραφείο Συνδέσμου της Ελλάδας στην πόλη των Σκοπίων την άδεια/διαπίστευση ώστε να μπορέσει ο ίδιος και διμελές τηλεοπτικό συνεργείο να μεταβούν στην περιοχή της Φλώρινας/Εδεσσας για ρεπορτάζ. Στην επίσημη αίτησή του, ο δημοσιογράφος ανέφερε-μεταξύ άλλων- ότι σκόπευε να συναντήσει και εκπροσώπου της ΕΕΣ-Ουράνιο Τόξο καθώς και τον πρόεδρο της Ελληνικής Επιτροπής του Ευρωπαϊκού Γραφείου για τις Λιγότερο Ομιλούμενες Γλώσσες (EBLUL). Η επι τριήμερου σιωπή της ελληνικής πρεσβείας ανάγκασε τον Μομίροσκι να επανέλθει με νέα έγγραφα και προφορική ερώτηση. Τότε και μόνον, κατώτερος υπάλληλος της πρεσβείας τον πληροφόρησε-ανεπίσημα και προφορικά-ότι μετά από επικοινωνία με τις κεντρικές υπηρεσίες του ελληνικού Υπουργείου Εξωτερικών στην Αθήνα, δεν είναι δυνατόν να του δοθεί η άδεια/διαπίστευση που ζητούσε. Ως αιτιολογία, ο ίδιος υπάλληλος επικαλέστηκε το ότι η χρονική στιγμή της επίσκεψης δεν ήταν και η καλύτερη δυνατή!

Κατόπιν τούτου, ο Μακεδόνας δημοσιογράφος αναγκάστηκε να ματαιώσει το επί ελληνικού εδάφους ρεπορτάζ του. Η άρνηση, ωστόσο, των ελληνικών αρχών- και μάλιστα ουσιαστικά χωρίς κανένα λόγο- να του επιτρέψουν να κινηματογραφήσει ελεύθερα στη χώρα, προκάλεσε την έντονη αντίδραση δύο εκ των μεγαλύτερων ανεξάρτητων δημοσιογραφικών οργανώσεων στην Ευρώπη και σε ολόκληρο τον κόσμο. Με διαδοχικές σκληρές ανακοινώσεις διαμαρτυρίας τους, ο Δημοσιογραφικός Οργανισμός Νοτιοανατολικής Ευρώπης-South East Europe Media Organization SEEMO) και οι Ρεπόρτερ Χωρίς Σύνορα -Reporters Without Frontiers (RSF) καυτηρίασαν τη στάση της Ελλάδας, κάνοντας λόγο για «έλλειψη βασικών αρχών δημοκρατίας» και «για παρακώλυση της ελεύθερης διακίνησης ιδεών από μια χώρα της ΕΕ που θα μπορούσε να δημιουργήσει επικίνδυνο προηγούμενο» στην ευαίσθητη περιοχή των Βαλκανίων (για το πλήρες κείμενο των ανακοινώσεων διαμαρτυρίας επισκεφθείτε http://www.florina.org/html/2005/2005_seemo_journalists_release.html και

http://www.florina.org/html/2005/2005_macedonian_journalists_blocked_from_filmimg.html)

Μετά από τις έντονες αυτές αντιδράσεις, η ελληνική πλευρά αναγκάστηκε να αναδιπλωθεί. Η πρεσβευτής της Ελλάδας στην Δημοκρατία της Μακεδονίας κ. Γροσομανίδου κάλεσε στο γραφείο της τον Γκόραν Μομίροσκι, εκφράζοντας την λύπη της για την έκταση που πήρε το θέμα και υποσχόμενη ότι σε τυχόν επόμενο αίτημά του, η απάντηση θα ήταν ασφαλώς θετική. Εκείνο που ήταν ξεκάθαρο από την τοποθέτησή της, πάντως, ήταν ότι εκείνοι που είχαν την «έξυπνη» ιδέα να εμποδίσουν ένα δημοσιογράφο να κάνει τη δουλειά του μόνο και μόνο επειδή είχε την ειλικρίνεια να τους αναφέρει ότι θα συναντούσε και άτομα όχι ιδιαίτερα αγαπητά στις ελληνικές αρχές, δεν είχαν υπολογίσει σε τόσο μεγάλη δημοσιότητα του θέματος. Και αυτό ήταν που τους ενόχλησε και τους ανάγκασε-επιφανειακά τουλάχιστον- να αλλάξουν στάση και όχι ο σεβασμός στην ελευθερία του Τύπου και τις δημοκρατικές αξίες εν γένει.

Όταν η «Καθημερινή» ανακαλύπτει το τι συμβαίνει στα σύνορα της Ελλάδας

Το απόσπασμα που ακολουθεί είναι ενδεικτικό μιας πραγματικότητας που χρόνια τώρα είναι καθημερινή στα σύνορα της Ελλάδας με τη Μακεδονία, την Αλβανία, την Βουλγαρία και την Τουρκία (δευτερευόντως). Φαίνεται ότι έφτασε και μέχρι την Αθήνα. Είναι ενδιαφέρον και χαρακτηριστικό, ωστόσο, ότι ο συγκεκριμένος αρθρογράφος (και η συντριπτική πλειοψηφία των συναδέλφων του) δεν επικεντρώνουν τόσο στον ανθρώπινο εξευτελισμό αλλά τον «χρησιμοποιούν» για να δείξουν την βλάβη που υφίστανται τα ελληνικά εθνικά συμφέροντα διεθνώς από τέτοιες συμπεριφορές. Ακόμα κι έτσι, όμως, τέτοια άρθρα-παντελώς αδιανόητα πριν μερικά χρόνια- είναι ευπρόσδεκτα.

Του Σταύρου Τζίμα

“...Πολίτες των γειτονικών χωρών, Αλβανοί, Βούλγαροι, Σλαβομακεδόνες, Σέρβοι, Ρώσοι, Τσέχοι και άλλοι συρρέουν στους μεθοριακούς σταθμούς με προορισμό τα θέρετρα της βόρειας Ελλάδος και τα νησιά ενώ χιλιάδες οικονομικοί μετανάστες, ειδικά από την Αλβανία, μεταβαίνουν στην πατρίδα τους για να περάσουν εκεί τις θερινές τους διακοπές. Καθήκον των εντεταλμένων αρχών, αστυνομικών και τελωνειακών, στα συνοριακά φυλάκια, είναι να διευκολύνουν τη νόμιμη μετακίνησή τους μέσω του ελέγχου των προσωπικών ταξιδιωτικών τους εγγράφων. Δίχως αμφιβολία οι έλεγχοι πρέπει να είναι και σχολαστικοί και αυστηροί....

....Τούτο όμως δεν μπορεί να γίνεται διά του εξευτελισμού και της καταρράκωσης της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, όπως συμβαίνει και μάλιστα σε κάποιες από τις μεθοριακές διαβάσεις έχει λάβει μορφή καθεστώτος. Κακόμοιροι Αλβανοί αναγκάζονται να περιμένουν μέρες ολόκληρες στα σύνορα γιατί δεν «άρεσε η φάτσα τους» στον αστυνομικό που ήλεγξε το διαβατήριό, Σλαβομακεδόνες χαρακτηρίζονται «persona non grata» γιατί, μολονότι διαθέτουν νόμιμη βίζα, αρνούνται να διακηρύξουν όπως απαιτεί το όργανο της τάξεως ότι «η Μακεδονία είναι ελληνική», ενώ ακόμα και πρεσβευτές μεγάλων ευρωπαϊκών χωρών υποβάλλονται σε απίστευτα καμώνια....

...Πλήθος καταγγελιών αλλοδαπών που υπέστησαν κακομεταχείριση από αστυνομικούς και τελωνειακούς στα σύνορα βρίσκονται καταχωρισμένες στις ελληνικές πρεσβείες στις γειτονικές χώρες και έχουν διαβιβαστεί με τη μορφή αναφορών των διπλωματικών μας αντιπροσωπειών στην Αθήνα. Ωστόσο, παρά τις επισημάνσεις το απαράδεκτο αυτό φαινόμενο συνεχίζεται με αποτέλεσμα να ελέγχεται η χώρα μας από ανθρωπιστικές οργανώσεις και να κατηγορείται σε διεθνή φόρα για βάρβαρη και εν τέλει απολίτιστη συμπεριφορά των αρχών της απέναντι σε υπηκόους άλλων κρατών. Το σπουδαιότερο όλων: όσα συμβαίνουν στους μεθοριακούς μας σταθμούς μεταφέρονται διογκωμένα συνήθως μέσω των ΜΜΕ των χωρών των θυμάτων, τροφοδοτώντας ανθελληνικό κλίμα και δηλητηριάζοντας τις σχέσεις μεταξύ των λαών...”

(Το πλήρες κείμενο υπάρχει στην ηλεκτρονική διεύθυνση
http://www.florina.org/html/2005/2005_borderline_practices_ikathimerini_gr.html

Η Ε.Ε.Σ- Ουράνιο Τόξο στη Γενική Συνέλευση της ΕΦΑ

Στις 26-27 Μαΐου πραγματοποιήθηκε στη πόλη Rennes της Γαλλίας η Γενική Συνέλευση της Ευρωπαϊκής Ελεύθερης Συμμαχίας - Ευρωπαϊκό Πολιτικό Κόμμα (Ε.Ε.Σ.-Ε.Π.Κ.) καθώς και της οργάνωσης νεολαίας .

Τη διοργάνωση της Συνέλευσης ανέλαβε το κόμμα UDB, πολιτικός εκπρόσωπος των Βρετόνων της Γαλλίας στην Ε.Ε.Σ.-Ε.Π.Κ.

Στις εργασίες της Συνέλευσης συμμετείχε αντιπροσωπεία του Ουράνιου Τόξου και εκπρόσωπος του κόμματος ΟΜΟ-PIRIN, πολιτικού φορέα της Μακεδονικής μειονότητας στη Βουλγαρία.

Ο εκπρόσωπος του ΟΜΟ-PIRIN συμμετείχε στη Συνέλευση μετά από ενέργειες του Ουράνιου Τόξου και παρουσίασε στους συνέδρους την κατάσταση της Μακεδονικής μειονότητας στη Βουλγαρία, καταθέτοντας παράλληλα αίτηση για συμμετοχή στην Ε.Ε.Σ.-Ε.Π.Κ. που θα εξεταστεί στην επόμενη Γενική Συνέλευση.

Στα πλαίσια των εργασιών του Συνεδρίου αποφασίσθηκε να γίνουν δεκτά δύο νέα κόμματα ως μέλη της Ε.Ε.Σ.-Ε.Π.Κ. Το κόμμα Etnotna Lista της Σλοβένικης μειονότητας στην Αυστρία καθώς επίσης και το κόμμα Alands Framtid της Σουηδικής κοινότητας των νησιών Όλαντ στην Φινλανδία.

Η αντιπροσωπεία του Ουράνιου Τόξου είχε την ευκαιρία να παρουσιάσει στους συνέδρους τις τελευταίες εξελίξεις αναφορικά με τα προβλήματα της Μακεδονικής μειονότητας στην Ελλάδα.

Μετά από πρόσκληση του Ουράνιου Τόξου, αποφασίσθηκε να πραγματοποιηθεί επίσκεψη στην Ελλάδα από ομάδα ευρωβουλευτών της Ε.Ε.Σ.-Ε.Π.Κ, ώστε να συζητηθούν επί τόπου τα προβλήματα της Μακεδονικής μειονότητας.

Υπενθυμίζεται ότι η Ε.Ε.Σ.-Ε.Π.Κ. συμμετέχει στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο με 5 Ευρωβουλευτές, σε κοινή Κοινοβουλευτική Ομάδα με τους Πράσινους.

Εν Συντομία

-Με αφορμή την 10^η θλιβερή επέτειο από τη σφαγή στην βοσνιακή πόλη Σρεμπρένιτσα, όπου περίπου 8.000 Μουσουλμάνοι βρήκαν τραγικό θάνατο από τους Σέρβους παραστρατιωτικούς των Κάρατζιτς, Μλάντιτς, Αρκάν, η ΕΕΣ-Ουράνιο Τόξο απέστειλε επιστολή προς τη Γενική Εισαγγελέα του Ειδικού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων της Χάγης για τα εγκλήματα πολέμου στη πρώην Γιουγκοσλαβία Κάρλα Ντελ Πόντε (πλήρες κείμενο στο http://www.florina.org/html/2005/2005_del_ponte_letter_gr.html)

Μεταξύ άλλων, η ΕΕΣ-Ουράνιο Τόξο επεσήμανε ότι και η Μακεδονική μειονότητα στην Ελλάδα έχει κατά το παρελθόν πέσει θύμα ανάλογων πράξεων ωμής βίας ενώ ακόμα και σήμερα παραμένει «ανύπαρκτη» για το επίσημο ελληνικό κράτος.

Υπενθύμισε ακόμα την αμέριστη συμπαράσταση που είχαν οι σημερινοί καταζητούμενοι για εγκλήματα πολέμου Κάρατζιτς και Μλάντιτς από το σύνολο του ελληνικού πολιτικού, καλλιτεχνικού, ακόμα και αθλητικού χώρου και την μεγάλη πλειοψηφία της κοινωνίας και ζητά να προσαχθούν ενώπιον της δικαιοσύνης όσοι Έλληνες αποδεδειγμένα αναμίχθηκαν στη σφαγή.

Υπενθυμίζεται ότι ενώ ακόμα και ο πρόεδρος της Σερβίας Μπόρις Τάντιτς ζήτησε συγνώμη για τις θηριωδίες των συμπατριωτών του στη Σρεμπρένιτσα και αλλού, ΚΑΝΕΙΣ Έλληνας πολιτικός δεν είχε το σθένος ή το θάρρος να κάνει το ίδιο, τόσο για την βοήθεια και υποστήριξη που παρείχε τον επίσημο ελληνικό κράτος στους κύριους υπεύθυνους των γεγονότων αυτών αλλά και για την συμμετοχή Ελλήνων παραστρατιωτικών στις σφαγές (όπως αυτή καταγράφηκε από φωτογραφικά ντοκουμέντα με την ύψωση της ελληνικής σημαίας στην κατεστραμμένη Σρεμπρένιτσα και την παρασημοφόρηση Ελλήνων από τον καταζητούμενο Κάρατζιτς).

Η επιστολή προς την κ. Ντελ Πόντε κοινοποιήθηκε στον Πρόεδρο της Ελληνικής Δημοκρατίας κ. Παπούλια και τον πρωθυπουργό κ. Καραμανλή.

-Η ΕΕΣ-Ουράνιο Τόξο-μέσω της Ευρωπαϊκής Ελεύθερης Συμμαχίας- έθεσε ενώπιον του προέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής κ. Μανουέλ Ντουράο Μπαρόσο το θέμα της αναγνώρισης της Μακεδονικής μειονότητας στην Ελλάδα. Χαρακτηριστικά ειπώθηκε ότι η επιμονή της Ελλάδας να αρνείται την ύπαρξη της μειονότητας αποτελεί άρνηση των βασικών δικαιωμάτων των εθνικά Μακεδόνων στην Ελλάδα (δείτε αναλυτικότερα http://www.florina.org/html/2005/2005_barosso_meeting.html)

Παράλληλα, κοινοποίησε τις θέσεις της για την πρόταση Νίμιτς (σε ότι αφορά την Μακεδονική μειονότητα στην Ελλάδα) και στον αρμόδιο επίτροπο της Ε.Ε. για την διεύρυνση κ. Όλι Ρεν. Ο Φινλανδός επίτροπος διαβεβαίωσε πως όλες οι ανησυχίες που εκφράστηκαν θα ληφθούν υπόψη (για περισσότερα http://www.florina.org/html/2005/2005_rhen_reply_gr.html)

-Μεγαλώνει διαρκώς η «μαύρη λίστα» των ανεπιθύμητων Μακεδόνων της διασποράς που επιθυμούν να επισκεφθούν τον τόπο καταγωγής τους στην Ελλάδα. Τελευταίο θύμα στα τέλη Αυγούστου, ο Γκιόργκι Πλούκοφσκι από τα Χάλαρα/Ποζντίβιστα της Καστοριάς/Κόστουρσκο. Στον κ. Πλουκοφσκι δεν επετράπη η είσοδος στην Ελλάδα επισήμως «διότι θεωρείται απειλή για τη δημόσια τάξη, δημόσια υγεία, εσωτερική ασφάλεια και τις διεθνείς σχέσεις ενός ή περισσότερων κρατών της Ε.Ε.» (sic!!!!). Σημειώνεται ότι ο ίδιος μπορεί να εισέλθει στη χώρα μέσω άλλης χώρας της Ένωσης (ήδη το έκανε μέσω Ιταλίας), όχι όμως και μέσω της Δημοκρατίας της Μακεδονίας! Περισσότερα για την απίστευτη αλλά απολύτως ελληνική αυτή ιστορία στο http://www.florina.org/html/2005/2005_plukovski_denied_entry.html

-Ιδιαίτερη ανησυχία σε όλη την δημοκρατική Ευρώπη έχει προκαλέσει η συνάθροιση νεοναζιστικών ομάδων της γηραιάς ηπείρου στην Ελλάδα (16 Σεπτεμβρίου 2005), με την ανοχή της ελληνικής κυβέρνησης. Σε επιστολή του προς τον πρωθυπουργό κ. Καραμανλή το Διεθνές Εβραϊκό Κέντρο «Σίμον Βίζενταλ», υπογραμμίζει ότι η στάση της ελληνικής πολιτείας δεν μπορεί να εκληφθεί ως συμπτωματική, τη στιγμή που αγνοεί επίσης τις καταγγελίες Μακεδόνων, Τούρκων, Αλβανών και άλλων εθνικών ομάδων εντός της χώρας για ρατσιστικές συμπεριφορές και πρακτικές. Προειδοποιεί δε ότι θα συνεχίσει να χαρακτηρίζει την Ελλάδα «αντισημιτική χώρα» και να

συστήνει στους ανά τον κόσμο Εβραίους να την αποφεύγουν ως ταξιδιωτικό προορισμό.

(http://www.florina.org/html/2005/2005_wiesenthal_neo_nazis.html)

---Προσεχώς---

Το Ουράνιο Τόξο συμμετέχει στο τέλος Σεπτεμβρίου στην ετήσια διάσκεψη του ΟΑΣΕ στην Βαρσοβία με θέμα τα Ανθρώπινα Δικαιώματα και τις Εθνικές Μειονότητες στην Ευρώπη. Τις ημέρες αυτές λαμβάνει μέρος και σε ειδικό σεμινάριο της Διεθνούς Μη Κυβερνητικής Οργάνωσης Minority Rights Group International (MRGI) στην πολωνική πρωτεύουσα.

Παράλληλα, στις 13 και 14 Οκτωβρίου διοργανώνεται στα Σκόπια- από το MRGI και την Ένωση Δημοκρατικών Πρωτοβουλιών Μακεδονίας- ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον συνέδριο με θέμα την συγκέντρωση στοιχείων για τις εθνικές μειονότητες της περιοχής, όμως από πλευράς των κρατών που έχουν αυτές τις μειονότητες. Το Ουράνιο Τόξο προσκλήθηκε και εκπρόσωπός του θα παραστεί ως ομιλητής στην εκδήλωση. Και για τα τρία αυτά σημαντικά γεγονότα, περισσότερα θα βρείτε στην επόμενη Info Zora

Σημειώνεται επίσης ότι στις 21 Σεπτεμβρίου εκδικάζεται στο Εφετείο Κοζάνης η έφεση του προεδρείου της Στέγης Μακεδονικού Πολιτισμού ενάντια στην τελευταία απόφαση του Πρωτοδικείου Φλώρινας που για μια ακόμα φορά δεν αναγνώρισε το σωματείο. Παρά την καταδίκη της από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΕΔΑΔ) πριν από 7 σχεδόν χρόνια, η Ελλάδα αρνείται πεισματικά να αναγνωρίσει την Στέγη. Και όχι μόνο αυτό, αλλά κάνει και επίδειξη υποκρισίας προτρέποντας την Τουρκία να εφαρμόσει τις αποφάσεις του άμεσα και ζητώντας περαιτέρω αναβάθμιση του ΕΔΑΔ! Ενός δικαστηρίου που η ίδια αγνοεί συστηματικά. Λεπτομέρειες για το θέμα στο επόμενο τεύχος.

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΠΑΤΑΒΙΑ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΛΙΘΟΞΟΥ

**Σύμμικτος Λαός
ή
περί Ρομιών και Αλλοφώνων
σπαράγματα**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΠΑΤΑΒΙΑ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2005

Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με το καινούργιο βιβλίο του Δημήτρη Λιθοξόου απευθυνθείτε στα γραφεία του ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ :Κέντρο του Βιβλίου,
Λασσάσση 3, Τηλ.: 2310 237463
ΑΘΗΝΑ: Πρακτορείο Βιβλίων,
Χριστάκης Α., Ιπποκράτους 10, Τηλ
210 -36 39 336

ΦΛΩΡΙΝΑ : Βιβλιοπωλείο Νικολαΐδη,
Στεφάνου Δραγούμη 12, Τηλ 23850-
28766